

LADY WILKINSON & கதையாடல்

நான் விடைபெற்றுப் புறப்படவிருந்தபோது, தன் வாலின் கடைசி அசைவுடன் அவர் என்னை நிறுத்தினார்.

“உண்மையிலேயே என்னை இப்படியே விட்டுவிட்டுப் போகிறாயா?

உன்னை மீண்டும் எப்போது பார்ப்பேன்?

இருந்து என்னுடன் பேசு.

நீ வருந்த மாட்டாய்.

இது Maggy-யின் வாக்கு.”

என் விடுமுறைத் திட்டம் எளிமையானது.

இரண்டு நாட்கள்.

அடுத்த மாலை நான் இத்தாலிக்குத் திரும்பப் பறக்க வேண்டியிருந்தது.

ஆனால் வயதான ஒரு பிரபுத்துவச் சீமாட்டி London-இலிருந்து அழைத்துக்கொண்டிருந்தார்; பாதி இரத்தம் Calabria-வைச் சேர்ந்தவனான நான், அவர் குரல் கேட்காதது போல நடிக்க முடியவில்லை.

“நான் உங்களுக்கு எவ்வளவு நேரம் ஒதுக்க வேண்டும் என்று விரும்புகிறீர்கள்?”

அவருடைய கண்கள் விரிந்தன.

ஒரு கணம், நான் சொன்னதைச் சரியாகக் கேட்கவில்லையோ என்பதுபோல அவர் தோன்றினார்.

தவறாகப் புரிந்துகொண்டதுபோல.

ஆனால் இல்லை.

உண்மையில் பேசியது நானேதான்.

அனுபவத்தால் ஆயுதம் தரித்து, முழுமையான சிந்தனைத்
தெளிவால் ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட ஓர் ஆங்கிலப் பெண்ணான அவர்,
அந்த வாய்ப்பை உடனே அடையாளம் கண்டார்.

புன்னகைத்தபடி அவர் பதில் சொன்னார்:

“ஒரு வாழ்நாள்.”

உலகின் எந்த இடத்திலும் ஒரு பெண் இப்படிச்
சொல்லும்போதெல்லாம்:

“நீ வருந்த மாட்டாய்,”

அவர் ஏற்கெனவே உங்களுக்காக ஒன்றோ அதற்கு மேற்பட்டதோ
ஆச்சரியங்களைக் காத்து வைத்திருக்கிறார் என்று பொருள்.

அதை என் வாழ்நாள் முழுவதும், என் பல்பண்பாட்டு
அனுபவங்களுக்குள் கற்றுக்கொண்டேன்.

நான் சந்தித்த பெண்கள் ஒருபோதும் ஓர் எண்ணாக இருந்ததில்லை.

நான் சேர்ந்திருந்த உலகின் தோற்றுவாயாக மட்டுமே அவர்கள்
இருந்தார்கள்.

என் ஹோட்டலுக்குத் திரும்பி, என் புதிய புறப்பாட்டுத் திட்டத்தை
அவர்களுக்குத் தெரிவிப்பேன்.

அவருக்கு ஐந்து நாட்கள் தருவேன்.

நான் தரக்கூடியதில் அதுவே குறைந்தபட்சம்.

ஆனால் என்னைப் போகவிடுவதற்கு முன், அவர் மீண்டும் ஒருமுறை
என்னை நிறுத்திச் சொன்னார்:

“இன்று நீ அம்மா என்று அழைக்கும் பெண் என் தோழி.

நாங்கள் ஒரே போரில் போரிட்டோம்.

விதி இறுதியில் எங்களை வெவ்வேறு திசைகளில்
கொண்டுசென்றது, ஆனால் எங்களில் யாருமே மறக்கத் தன்னை
அனுமதிக்கவில்லை.

மரியாதை உண்மையானதாகவே இருந்தது.

மரியாதை பரஸ்பரமாகவே இருந்தது.”

பிறகு, ஏற்கெனவே பல வாழ்நாட்களை வாழ்ந்துவிட்ட ஒருவரின்
அமைதியான உறுதியுடன் என்னைப் பார்த்து, எல்லாவற்றையும்
மாற்றிய சொற்களை மெதுவாக உச்சரித்தார்:

“நல்வரவு, மருமகனே.”

Ferdinando